

Vec C- 189/22

Návrh na začatie prejudiciálneho konania

Dátum podania:

2. november 2022

Vnútroštátny súd:

Nejvyšší správní soud

Dátum rozhodnutia vnútroštátneho súdu:

26. október 2022

Žalobkyňa:

B2 Energy s.r.o.

Žalovaný:

Odvolací finanční ředitelství

PRACOVNÝ DOKUMENT

[omissis]

U Z N E S E N I E

Nejvyšší správní soud (Česká republika) rozhodol [omissis] v právnej veci žalobkyne: **B2 Energy s.r.o.**, [omissis] proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, [omissis] o žalobe proti rozhodnutiu žalovaného z 21. novembra 2019 [omissis] v konaní o kasačnej sťažnosti žalobkyne proti rozsudku Městského soudu v Prahe z 18. augusta 2021, č. j. 14 Af 4/2020-48,

takto:

I. Súdnemu dvoru Európskej únie **s a p r e d k l a d á** táto prejudiciálna otázka:

Má sa článok 138 ods. 1 smernice Rady 2006/112/ES z 28. novembra 2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty vykladať podľa rozsudku Súdneho dvora Európskej únie z 9. decembra 2021 vo veci C-154/20, Kemwater ProChemie, EU:C:2021:989 v tom zmysle, že je potrebné odmietnuť uplatnenie nároku na oslobodenie od dane z pridanej hodnoty (DPH) pri dodaní tovaru do iného členského štátu Európskej únie bez toho, aby bol správca dane povinný preukázať, že dodávateľ tovaru bol zapojený do podvodu na DPH, ak dodávateľ nepreukázal, že tovar bol dodaný konkrétnemu príjemcovi v inom členskom štáte EÚ v postavení zdaniteľnej osoby uvedenej na daňových dokladoch, hoci vzhľadom na skutkové okolnosti a informácie poskytnuté zdaniteľnou osobou sú k dispozícii informácie potrebné na overenie, že skutočný príjemca v inom členskom štáte EÚ mal toto postavenie?

[omissis]

O d ô v o d n e n i e:**I. Predmet konania**

[1] Žalobkyňa je českou obchodnou spoločnosťou. Dňa 15. júla 2015 u nej začal správca dane daňovú kontrolu za zdaňovacie obdobia február, marec, apríl a máj 2015. Na základe tejto kontroly dospel k záveru, že žalobkyňa nepreukázala splnenie podmienok pre vznik nároku na oslobodenie od dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) pri dodaní tovaru do iného členského štátu Európskej únie (ďalej len „EÚ“), uplatnený na základe daňových dokladov, na ktorých boli ako príjemcovia tovaru uvedené subjekty OOV-Družstvo Malinovo, družstvo a BICOTEC LIMITED (ďalej len „príjemcovia tovaru“). Predložené dokumenty sa týkali dodávok repkového oleja do iného členského štátu EÚ. Žalobkyňa predložila správcovi dane daňové doklady preukazujúce uskutočnené plnenia vrátane ich príloh v podobe objednávok, dodacích listov, medzinárodných

nákladných listov, vážnych lístkov, certifikátov o meraní kvality tovaru, ako aj rámcovej kúpnej zmluvy, rámcovej zasielateľskej zmluvy a výpisov z účtov.

[2] Správca dane nespochybnil, že tovar bol skutočne prepravený do iného členského štátu. Usúdil však, že žalobkyňa nepreukázala svoje tvrdenia, keďže nepodložila svoje tvrdenie, že previedla právo nakladať s vecou ako vlastník na osoby označené v predložených dokladoch ako príjemcovia tovaru (OOV-Družstvo Malinovo, družstvo, a BICOTEC LIMITED), ani že tovar bol dodaný osobe registrovanej pre daň v inom členskom štáte. Nesplnila teda podmienky na uplatnenie oslobodenia od dane. Príjemcovia tovaru od žalobkyne nepriznali nadobudnutie tovaru z Českej republiky, a to ani dodanie tovaru v rámci EÚ formou trojstranného obchodu, a neodviedli daň z nadobudnutia tovaru z iného členského štátu. Dodanie tovaru nebolo preukázané ani vo vzťahu k spoločnostiam DRAGSTAL a WRATISLAVIA-BIO, ktoré boli podľa žalobkyne v skutočnosti jej konečnými zákazníkmi. Hoci z niektorých predložených listov CMR a vážnych lístkov bola ako vlastník tovaru uvedená spoločnosť WRATISLAVIA-BIO, boli podpísané a opečiatkované iným subjektom, konkrétne spoločnosťou Wratislavia-Biodiesel, takže sťažovateľka nepreukázala, že tovar bol dodaný spoločnosti WRATISLAVIA-BIO. Skutočnosť, že príjemcovia zaplatili za repkový olej, sama osebe neznamena, že nadobudli právo nakladať s tovarom ako vlastníci. Niektoré medzinárodné nákladné listy priložené k faktúram vystaveným v prospech príjemcov tovaru neboli potvrdené, a to ani konečnými príjemcami alebo boli potvrdené úplne inými subjektmi. Reálne odovzdanie tovaru deklarovaným príjemcom v inom členskom štáte EÚ napokon nepotvrdili ani svedkovia.

[3] Správca dane preto v platobných výmeroch zo 6. októbra 2017 zvýšil údajnú daň z pridanej hodnoty a vymeral žalobkyňu DPH vo výške 66 323 Kč za zdaňovacie obdobie február 2015, 68 490 Kč za marec 2015, 74 359 Kč za apríl 2015 a 8 486 Kč za máj 2015.

[4] Odvolanie proti týmto platobným výmerom žalovaný zamietol rozhodnutím z 21. novembra 2019 [omissis]. Žalobkyňa napadla toto rozhodnutie žalobou, ktorú podala na Městský soud v Prahe (Česká republika) (ďalej len „městský soud“). Městský soud žalobu proti rozhodnutiu žalovaného zamietol rozsudkom z 18. augusta 2021. č. j. 14 Af 4/2020-48. Podľa tohto súdu nebolo sporné ani predloženie daňových dokladov (splnenie formálnych podmienok), ani preprava tovaru do iného členského štátu, ale správca dane a žalovaný spochybnili dodanie tovaru deklarovaným príjemcom.

[5] Městský soud z judikatúry Súdneho dvora Európskej únie, najmä z rozsudku z 27. septembra 2007, C-409/04, Teleos plc a i., EU:C:2007:548 vyvodil, že žalobkyňa nepreukázala ani to, že tovar bol dodaný jeho konečným príjemcom prostredníctvom deklarovaných príjemcov. Z predložených dokladov totiž nevyplývalo, kto prevzal tovar v mene príjemcu, ani to, ktorému príjemcovi bol tovar dodaný, čo napokon nepotvrdili ani vypočutí svedkovia. Nie je teda jasné, kto bol oprávnený nakladať s tovarom (repkovým olejom) ako jeho vlastník.

Městský soud zdôraznil, že žalovaný neobvinil žalobkyňu z účasti na daňovom podvode, ale z toho, že nepreukázala svoje daňové tvrdenia. V danom prípade teda žalobkyňa nekonala v dobrej viere, pokiaľ ide o reálny prevod práva nakladať s repkovým olejom ako vlastník na deklarovaného príjemcu tovaru.

[6] Žalobkyňa (sťažovateľka) podala proti rozsudku mestského soudu kasačnú sťažnosť, v ktorej namietala, že preukázala podmienky na uplatnenie oslobodenia od dane pri dodaní tovaru do iného členského štátu EÚ. Pokiaľ ide o posúdenie okamihu vzniku práva nakladať s tovarom ako vlastník, sťažovateľka najprv namietla, že aj v prípade, keď nepreukázala, že tovar bol dodaný deklarovaným príjemcom, splnila všetky tri podmienky pre vznik nároku na oslobodenie od DPH pri dodaní tovaru do iného členského štátu EÚ. Totožnosť skutočného príjemcu, na ktorého bolo prevedené právo nakladať s tovarom ako vlastník, totiž možno zistiť z predložených dôkazov. Tie následne presvedčivo preukázali, že tovar vo Vroclave v Poľsku reálne prevzali jeho koneční príjemcovia, ktorými boli iné spoločnosti ako tie, ktoré boli deklarované na príslušných daňových dokladoch.

II. Uplatniteľné právo Európskej únie a vnútroštátna právna úprava

[7] V článku 131 smernice Rady 2006/112/ES z 28. novembra 2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty sa stanovuje, že oslobodenia od dane sa uplatňujú bez toho, aby boli dotknuté ostatné ustanovenia Spoločenstva a v súlade s podmienkami, ktoré členské štáty stanovujú na účely zabezpečenia správneho a jednoznačného uplatňovania týchto oslobodení od dane a na účely predchádzania akýmkoľvek možným daňovým únikom, vyhýbaniu sa dani alebo zneužitiu dane.

[8] Podľa článku 138 ods. 1 smernice 2006/112/ES členské štáty oslobodia od dane dodanie tovaru odoslaného alebo prepraveného do miesta určenia mimo ich príslušného územia, ale v rámci Spoločenstva, predávajúcim alebo nadobúdateľom, alebo na ich účet, ak tovar je dodaný inej zdaniteľnej osobe alebo nezdaniteľnej právnickej osobe konajúcej ako takej v inom členskom štáte, než je členský štát, v ktorom sa odoslanie alebo preprava tovaru začala.

[9] Samotná smernica však [napr. na rozdiel od postupu pri uplatňovaní nároku na odpočítanie DPH, pozri článok 168 písm. a) a článok 178 písm. a) smernice] neobsahuje konkrétne ustanovenia o dôkazoch, ktoré musí zdaniteľná osoba predložiť, aby mohla mať nárok na oslobodenie od dane.

[10] Zdaniteľná osoba je vymedzená v článku 9 ods. 1 smernice 2006/112/ES ako každá osoba, ktorá nezávisle a na akomkoľvek mieste vykonáva ekonomickú činnosť, odhliadnuc od účelu alebo výsledkov tejto činnosti.

[11] Článok 287 smernice 2006/112/ES stanovuje, že členské štáty, ktoré pristúpili po 1. januári 1978 môžu oslobodiť od dane zdaniteľné osoby, ktorých ročný obrat nie je vyšší ako ekvivalent týchto hodnôt v národnej mene pri prepočítacom kurze platnom v deň ich pristúpenia... Pre Českú republiku je v zmysle bodu 7 tento obrat stanovený na 35 000 eur. Pre ostatné členské štáty sú

obdobné výnimky s rozdielnymi limitmi uvedené v článkoch 284 až 286 smernice 2006/112/ES.

[12] Vzhľadom na možnosť stanovenú v článku 287 smernice 2006/112/ES sa podľa českého práva zdaniteľná osoba stáva platiteľom dane podľa § 6 ods. 1 zákona č. 235/2004 Sb. o dani z pridanej hodnoty (ďalej len „zákon o DPH“), ak jej obrat za najviac 12 bezprostredne predchádzajúcich po sebe nasledujúcich kalendárnych mesiacov presiahne 1 000 000 Kč, s výnimkou osoby, ktorá uskutočňuje len plnenia oslobodené od dane bez nároku na odpočet dane.

[13] Hmotnoprávnou podmienkou na uplatnenie nároku na oslobodenie od dane je dodanie tovaru do iného členského štátu EÚ. Nárok na oslobodenie od dane vzniká za podmienok ustanovených v § 64 zákona o DPH v znení uplatniteľnom na prejednávajúcu vec. Základnou zásadou je, že dodanie tovaru platiteľom dane do iného členského štátu osobe registrovanej pre daň v inom členskom štáte, ktorý je odoslaný alebo prepravený z tuzemska platiteľom dane alebo kupujúcim alebo splnomocnenou treťou osobou, je oslobodené od dane a spája sa s ním právo na odpočítanie dane. Výnimkou je dodanie tovaru osobe, pre ktorú nadobudnutie tovaru v inom členskom štáte nie je predmetom dane.

[14] Podľa §4 ods. 1 písm. e) zákona o DPH je uskutočneným plnením dodanie tovaru alebo poskytnutie služby za protihodnotu zdaniteľnou osobou, ktorá koná ako taká. Podľa článku 4 ods. 1 písm. f) zákona o DPH je osobou registrovanou pre daň osoba, ktorej bolo pridelené daňové identifikačné číslo na účely dane z pridanej hodnoty v rámci obchodu medzi členskými štátmi.

[15] Dodanie tovaru je definované v § 13 ods. 1 zákona o DPH ako prevod práva nakladať s tovarom ako vlastníak. Podľa odseku 2 toho istého ustanovenia sa dodaním tovaru do iného členského štátu na účely tohto zákona rozumie dodanie tovaru, ktorý je skutočne odoslaný alebo prepravený do iného členského štátu.

[16] Podľa § 92 ods. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový rád, daňový subjekt preukazuje všetky skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v riadnom daňovom priznaní, dodatočnom daňovom priznaní a ďalších podaniach.

III. Analýza predkladanej prejudiciálnej otázky

[17] V prejednávanej veci sa Nejvyšší správny súd zaoberal otázkou, či možno zamietnuť nárok na oslobodenie od dane z pridanej hodnoty v súvislosti s dodaním tovaru do iného členského štátu, ak skutočný príjemca tovaru, v súvislosti s ktorým dodávateľ uplatňuje nárok na oslobodenie, nie je známy.

[18] *[omissis]*

[19] Súdny dvor vo svojej judikatúre k článkom 131 a 138 smernice 2006/112/ES opakovane zdôraznil, že pri posudzovaní nároku na oslobodenie od dane z pridanej hodnoty alebo požiadaviek, ktoré musí splniť zdaniteľná osoba, musia daňové orgány členských štátov vždy uplatňovať zásady právnej istoty, ochrany

legitímnej dôvery a proporcionality. Dôkazné bremeno, že sú splnené hmotnoprávne podmienky, nesie podľa českého práva daňový subjekt. Rovnaké závery však vyplývajú aj z prevažujúcej judikatúry Súdneho dvora. Táto judikatúra upravuje dôkazné bremeno len do tej miery, že zakazuje správcovi dane a členským štátom ukladať daňovému subjektu dodatočné podmienky, ktoré nie sú v súlade s cieľmi uznanými smernicou 2006/112/ES. V prípade preukazovania účasti na daňovom podvode sa potom dôkazné bremeno obracia a účasť na podvode preukazuje správca dane.

[20] Hoci samotná smernica neobsahuje osobitné ustanovenia týkajúce sa dôkazov, ktoré musí zdaniteľná osoba predložiť, aby mohla mať nárok na oslobodenie od dane z pridanej hodnoty, Súdny dvor v konkrétnych prípadoch rozhodol, že na získanie oslobodenia od dane z pridanej hodnoty musí dovozca preukázať, že v čase dovozu bol predmetný tovar určený na odoslanie alebo prepravu do iného členského štátu a že pri následnom dodaní v rámci Spoločenstva bol takto odoslaný alebo prepravený, pričom nie je potrebné preukázať odoslanie na konkrétnu adresu nadobúdateľa. Takýmto dôkazom môžu byť doklady týkajúce sa prepravy z daňového skladu v členskom štáte vývozu do daňového skladu v inom členskom štáte.

[21] Pokiaľ ide o preukázanie nároku na odpočet DPH podľa článkov 168 a 178 smernice 2006/112/ES, Súdny dvor vo svojom nedávnom rozsudku z 9. decembra 2021 vo veci C-154/20, *Kemwater ProChemie*, EU:C:2021:989, odpovedal na prejudiciálnu otázku položenú rozšíreným senátom Nejvyššího správního soudu takto: „*Smernica Rady 2006/112/ES z 28. novembra 2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty sa má vykladať v tom zmysle, že uplatnenie práva na odpočítanie dane z pridanej hodnoty (DPH) zaplatenej na vstupe sa má nepriznať bez toho, aby daňový úrad musel preukázať, že zdaniteľná osoba sa dopustila podvodu na DPH alebo že vedela, alebo mala vedieť, že uvádzané plnenie, na ktorom sa zakladá právo na odpočítanie dane, bolo súčasťou takéhoto daňového podvodu, ak v prípade, že tento skutočný dodávateľ tovaru alebo poskytovateľ služieb nebol identifikovaný, táto zdaniteľná osoba nepredloží dôkaz o tom, že tento dodávateľ alebo poskytovateľ mal postavenie zdaniteľnej osoby, pokiaľ vzhľadom na skutkové okolnosti a napriek dôkazom poskytnutým touto zdaniteľnou osobou chýbajú údaje potrebné na overenie, či skutočný dodávateľ alebo poskytovateľ mal toto postavenie.*“

[22] Súdny dvor preto potvrdil, že postavenie dodávateľa tovaru alebo poskytovateľa služby ako zdaniteľnej osoby (v prípade Českej republiky platiteľa DPH) je jednou z hmotnoprávnych podmienok pre vznik nároku na odpočítanie DPH. Pripustil však, že za určitých okolností nemusí byť dodávateľ jasne identifikovaný, ak zo skutkových okolností s istotou vyplýva, že nevyhnutne mal postavenie platiteľa DPH. Dôkazné bremeno tejto súvislosti spočíva na osobe, ktorá si uplatňuje nárok na odpočítanie DPH. Výnimkou sú prípady, keď správca dane má k dispozícii informácie potrebné na overenie, či je splnená hmotnoprávna podmienka nároku na odpočítanie DPH.

[23] Podľa záverov Súdneho dvora v citovanom rozsudku preto nie je potrebné v daňovom konaní preukazovať, že zdaniteľné plnenie poskytol konkrétny dodávateľ ako platiteľ DPH. Pripustila sa teda aj možnosť, že sa nezistí totožnosť dodávateľa, ale že hmotnoprávne podmienky vzniku nároku na odpočítanie DPH budú napriek tomu splnené za predpokladu, že správcovia dane budú mať k dispozícii informácie potrebné na to, aby vzhľadom na skutkové okolnosti overili, že skutočný dodávateľ mal postavenie platiteľa DPH.

[24] Zo skutočností zistených v tomto prípade vyplýva, že žalobkyňa prepravila repkový olej do iného členského štátu bez toho, aby preukázala, že ho dodala deklaroványm príjemcom (OOV-Družstvo Malinovo, družstvo, a BICOTEC LIMITED). Tento tovar však bol doručený na konkrétne adresy v inom členskom štáte EÚ, kde jeho prevzatie potvrdili iné subjekty. Na CMR liste č. 1988977 bolo dodanie tovaru, ktorého deklaroványm príjemcom bolo OOV-Družstvo Malinovo, družstvo, potvrdené pečiatkou a podpisom RPA. Na príslušných CMR listoch a vážnych lístkoch bolo dodanie tovaru s uvedením spoločnosti BICOTEC LIMITED ako deklarovaneho príjemcu, potvrdené pečiatkou a podpisom subjektov Sklad Wrocław Swojczycka 32, 51-501 Wrocław (prípadne označené ako „Magazyn-Wrocław“) a Wratislavia-Biodiesel. Na predložených vážnych lístkoch k niektorým posudzovaným dodaniam sa ako vlastník tovaru uvádza spoločnosť WRATISLAVIA-BIO, pričom spoločnosť Wratislavia-Biodiesel tieto dodania zároveň potvrdila pečiatkou a podpisom.

[25] Okrem toho je potrebné zdôrazniť, že nebolo sporné, že došlo k preprave repkového oleja z Českej republiky do Poľska a jeho následnému stočeniu z cisterien dopravcu pre iných odberateľov, ktorých sťažovateľka vo svojich daňových priznaniach neidentifikovala, a správca dane jej nepriznal nárok na oslobodenie od dane len z dôvodu, že nepreukázala dodanie tovaru deklaroványm príjemcom. Okrem toho bol do miest určenia dodaný repkový olej s hmotnosťou viac ako desiatky ton, t. j. v hodnote desiatok tisíc eur. Len ťažko sa preto dá predstaviť, že by skutoční kupujúci predmetného tovaru neboli platcami DPH.

[26] Z týchto dôvodov vznikla otázka, či závery formulované v rozsudku *Kemwater ProChemie* možno aplikovať aj v tomto prípade a či je súčasťou preukazovania hmotnoprávnych podmienok na uplatnenie nároku na oslobodenie od DPH pri dodaní tovaru do iného členského štátu EÚ aj to, že daňový subjekt musí preukázať, že tovar prevzal konkrétny (ním deklaroványm) príjemca, ktorý mal postavenie zdaniteľnej osoby, alebo stačí, ak zo skutkových okolností veci vyplýva, že tovar prijal iný skutočný príjemca v inom členskom štáte EÚ a že mal postavenie zdaniteľnej osoby (alebo zo skutkových okolností vyplýva, že ho musel mať).

[27] Nejvyšší správní soud si je vedomý záverov formulovaných v rozsudku Súdneho dvora zo 17. októbra 2019 vo veci C-653/18, *Unitel sp. z o.o.*, EU:C:2019:876, podľa ktorých nemožno priznať nárok na oslobodenie od DPH, ak chýbajúca identifikácia skutočného nadobúdateľa tovaru bráni preukázaniu, že predmetné dodanie predstavuje dodanie tovaru mimo územia Európskej únie. Toto

rozhodnutie sa však jednak týka inej situácie dodania tovaru mimo územia EÚ a jednak neodpovedá na otázku, či ide o takýto prípad aj vtedy, ak zo skutkových okolností veci jednoznačne vyplýva, že hoci tovar neprevzal príjemca deklarovaný v daňových dokladoch, v mieste určenia ho prevzal iný skutočný príjemca, ktorý bol (alebo musel byť) v postavení zdaniteľnej osoby. Inými slovami, je otázne, či je možné v takomto prípade postupovať v súlade s určitým posunom v doterajšej judikatúre Súdneho dvora vyjadreným v rozsudku *Kemwater ProChemie*. Nejvyšší správny súd sa domnieva, že otázka oslobodenia tovaru dodaného do iného členského štátu od dane je do určitej miery porovnateľná s otázkou nároku na odpočítanie dane na vstupe, keďže v oboch prípadoch je relevantnou hmotnoprávnou podmienkou obchodný partner v rámci daného plnenia v postavení zdaniteľnej osoby (v prípade nároku na odpočet je to osoba, ktorá dodáva príslušné zdaniteľné plnenie, v prípade oslobodenia dodania tovaru do iného členského štátu od dane je to príjemca tovaru v inom členskom štáte).

[28] Nutnosť uplatniť závery rozsudku *Kemwater ProChemie* aj v prípade posudzovania nároku na oslobodenie od dane v prípade dodania tovaru do iného členského štátu uznal Nejvyšší správny súd už vo svojom rozsudku zo 4. februára 2022, č. j. 4 Afs 115/2021-45, v ktorom uviedol, že pri posudzovaní nároku daňového subjektu na oslobodenie od DPH pri dodaní tovaru do iného členského štátu EÚ nemožno daňovému subjektu tento nárok odoprieť, ak je zo skutkových okolností veci zrejmé, že tovar skutočne dodal do iného členského štátu EÚ, hoci nepreukázal, že bol dodaný deklarovaným príjemcom. Podľa [omissis] [vnútroštátneho súdu] by totiž bolo v rozpore so zásadou daňovej neutrality, keby bol daňovému subjektu odopretý nárok na oslobodenie od DPH pri dodaní tovaru do iného členského štátu EÚ, ak preukázal dodanie predmetného tovaru inému skutočnému príjemcovi. V takejto situácii je však potrebné overiť, či zo skutkových okolností veci a informácií, ktoré má správca dane k dispozícii alebo ktoré uviedla zdaniteľná osoba, vyplýva, že skutoční príjemcovia tovaru daňového subjektu boli v postavení osôb povinných zaplatiť DPH.

[29] Naopak, v rozsudku z 25. mája 2022, č. j. 10 Afs 374/2020-59 následne Nejvyšší správny súd dospel k záveru, že konštatovania Súdneho dvora vo veci *Kemwater ProChemie* sa netýkajú uplatňovania nároku na oslobodenie od DPH pri dodaní tovaru do iného členského štátu EÚ. V citovanom rozsudku [omissis] [Nejvyšší správny súd] rozhodol, že v takomto prípade „*naďalej platí, že dodávateľ musí preukázať, že jeho zákazník v zahraničí je zdaniteľnou osobou, ktorá koná ako taká*“ (rozsudok Súdneho dvora z 27. septembra 2012 vo veci *C-587/10, VSTRI*). Túto judikatúru Súdneho dvora potvrdzujú aj aktuálne rozsudky *NSS* z 10. februára 2022, č. j. 9 Afs 274/2020 – 61, *molton*, a z 24. februára 2022, č. j. 1 Afs 238/2020 – 59, *Steris*, podľa ktorých je český dodávateľ povinný preukázať, ktorý zahraničný subjekt bol skutočným príjemcom tovaru.“

[30] Komplexnú povahu predmetnej právnej otázky a potrebu, aby o nej rozhodol Súdny dvor, preto ilustruje aj tento existujúci rozpor v judikatúre Nejvyššieho správneho súdu.

[omissis]

PRACOVNÍ DOKUMENT